

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)

Tekst: Exodus 17, 8 - 16

Biddag

Huwelijksdienst

Broeders en zusters,

1. **Zingen : Gezang 161 : 1 en 4**
2. **Gebed voor de opening van het Woord**
3. **Schriftlezing : Psalm 135**
4. **Zingen : Psalm 135 : 7 en 8**
5. **Tekst : Exodus 17 : 8 - 16**
6. **Prediking**
7. **Zingen : Psalm 144 : 2 en 4**
8. **Lezing van het formulier voor de bevestiging van het huwelijk**
9. **Toezingen : Lied 473 : 1 en 5 ('mijn' vervangen door 'hun')**
10. **Geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 179b**
11. **Dankzegging en gebed**
12. **Dienst van de offeranden**
13. **Slotzang : Gezang 160 : 1 en 2**
14. **Na de zegen zingt de Morgenster een lied**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Ongeveer een jaar geleden belde .. mij met de vraag of er volgend jaar op 10 maart ook weer kerkdienst zou zijn. Toen ik 'ja', schrok ze eerst een beetje. 'O', zei ze toen, 'want wij willen graag op 10 maart 2010 trouwen en hoe moet dat dan? Zou dat in dezelfde kerkdienst kunnen?' Ik was enigszins verrast door de vraag en heb toen gezegd dat ik daar even over na moest denken. Na enig nadenken zag ik wel mogelijkheden en heb toen gezegd dat het wat mij betreft wel door kon gaan. Het is nu de bewuste dag: 10 maart 2010. Vanmiddag zijn jullie getrouwd en jullie zijn vanaf vandaag man en vrouw. Verbonden door de band het huwelijk tot de dood jullie zal scheiden. *[Huwelijksbevestiging]* En we zijn hier vanavond bij elkaar om niet alleen de zegen van God te vragen over een nieuw seizoen van groei, nieuw leven en werk, maar ook om de zegen van God te vragen over jullie huwelijk. En als je daar rustig over nadent dan is wel beschouwd de stap van een nieuw seizoen van groei en werk naar jullie huwelijk helemaal niet groot. Je mag zelfs wel zeggen dat het in het verlengde ligt van elkaar.

Nu zien we dat niet gelijk, omdat het huwelijk, net als zoveel andere dingen in onze samenleving, heel erg in de persoonlijke sfeer getrokken is. Het huwelijk is bij ons verbonden met romantiek en persoonlijk geluk. Iets waar, naar de mening van velen vandaag de dag, anderen niets over te zeggen hebben.

[Niet alleen van twee] Maar goed beschouwd is het huwelijk is maar niet een individuele zaak. Tenminste niet naar de mening van de samenleving en ook zeker niet naar de mening van God. Want als de samenleving van mening was dat het puur een kwestie is van twee mensen, dan zou de overheid het nooit in zijn hoofd hebben gehaald om daar een rol bij te spelen. De overheid bemoeit zich ook niet met vriendschappen, dus waarom wel met huwelijken als dat puur een kwestie is van twee mensen.

Nog niet zo lang geleden was het huwelijk in de eerste plaats een kwestie van twee families. En in veel landen in de wereld is dat nog altijd zo. Ouders zoeken voor hun kinderen een geschikte levenspartner uit. En daarbij gaat het er niet alleen om dat twee mensen samen een nieuwe levensseenheid vormen en gelukkig worden samen, maar het gaat er ook om dat twee families zich met elkaar verbinden. Daar spelen vaak economische motieven een rol. Of mogelijkheden om meer macht, zekerheid en aanzien te verwerven. Maar het ging ook om komende geslachten. Er moest nageslacht komen.

En we kunnen vandaag de dag wel zeggen dat dat allemaal achterhaald is, maar of we nu willen of niet, het is ook voor onze samenleving belangrijk dat er huwelijken worden gesloten en er kinderen geboren worden. Als er vanaf nu geen kinderen meer worden geboren in Nederland dan zullen we niet door moeten werken tot ons 67ste levensjaar, maar zelfs nog veel langer. Want wie gaan de economie dan draaiende houden? En als kinderen niet op kunnen groeien in een stabiel gezin, dan is het de vraag of die kinderen zich kunnen ontwikkelen tot stabiele volwassenen. De wereld heeft het nodig dat er mensen geboren worden en de geslachten elkaar opvolgen. En daarom is deze dag niet alleen voor Johan en Patricia een belangrijke dag, maar om voor de Nederlandse samenleving.

[Alleen maar voor..] Misschien vindt u dit allemaal wel heel zakelijk en kil. Hebt u het gevoel gekregen dat mensen maar moeten trouwen om kinderen te krijgen en de mensheid in stand te houden. Als ik niet meer zou zeggen zou dat inderdaad helemaal waar zijn. Maar de weg waarlangs het menselijk geslacht zich uitbreidt gaat toch wel anders als in de natuur. Dat Johan en Patricia vandaag met elkaar getrouwd en elkaar beloofd hebben elkaar lief te zullen hebben, is omdat ze elkaar lief hebben. *[Natuurlijk ook liefde]* Ze willen bij elkaar blijven en elkaar omringen met liefde, zorg en warmte. Ze willen elkaar steunen en helpen. Zo zijn ze een band aangegaan waarin ze er voor elkaar willen zijn. En die liefde is een groot wonder en groot geschenk. De liefde is zo fantastisch. Nergens zijn zoveel liedjes over geschreven. Met weinig dingen is de

mens zo bezig als met de liefde. God heeft de liefde geschapen, omdat Hij zelf liefde is. En Hij wil dat wij de vreugde van de liefde ervaren. De liefde van Hem en de liefde met Hem. En de liefde met de man of vrouw die Hij ons geeft. Ja, hoe zouden we de liefde van God begrijpen en kunnen ervaren, als we niet de ervaring hadden van de liefde tussen man en vrouw? Dus het eerste van het huwelijk is niet dat er kinderen komen, maar dat er liefde is. Dat ieder zich mag koesteren in de liefde van de ander. En dat ieder op zijn beurt de ander met zijn of haar liefde mag omringen. *[Geen samenleving zonder]* En als daar dan kinderen mogen komen, dan mogen die opgroeien te midden van die liefde. Kinderen kwijnen weg als ze geen liefde krijgen. Mensen kwijnen weg als ze geen liefde krijgen. Er is geen leefbare samenleving mogelijk zonder liefde.

Nu weten we dat in onze wereld een blijvende liefde tussen man en vrouw geen vanzelfsprekendheid is. Het is iets waar je samen voor moet vechten. Zoals ook in de tekst van vanavond gevochten wordt. Het is er zelfs oorlog.

[Oorlog] Het volk Israël moet het gevecht aan met de Amalekieten. God heeft het volk Israël bevrijd uit Egypte waar ze slaven waren. En nu reizen ze door de woestijn en zijn op weg naar het land Kanaän. De Amalekieten hebben echter geen zin om dit volk door hun gebied te laten trekken en openen de aanval op het volk. En nu moeten ze zich gaan verdedigen met wapens. In hoeverre ze daar ervaring mee hadden, is de vraag. Ze hadden het bestaan van slaven geleid. Dus de kans is niet groot dat er veel getrainde mannen onder het volk waren. Maar ze gaan de strijd aan. Mozes heeft Jozua opgedragen om mannen uit te kiezen om met hem ten strijde te trekken. Mozes zelf trekt niet ten strijde. Voor Mozes ligt er een andere taak. *[Geen beschrijving]* En het is opvallend dat het verhaal vervolgens niet het verloop van het gevecht schetst, maar het oog op Mozes gericht wordt. Want de beslissing voor de strijd vindt niet plaats ten diepste niet plaats op het slagveld in het dal, maar op de berg. Daar waar Mozes zijn handen met de bekende staf daarin heeft opgeheven naar de hemel. Deze staf was in de afgelopen maanden al heel belangrijk geweest. Op zich was de staf zelf niet bijzonder. Het was de staf die Mozes al had toen hij de schapen en geiten weidde van zijn schoonvader Jetro. Hij was bijzonder geworden omdat God hem bijzonder had gemaakt. Want God had Mozes geroepen toen hij bezig was die kudde van zijn schoonvader te hoeden. God was aan hem verschenen in een brandende doornstruik. En God had toen tegen Mozes gezegd dat hij naar Egypte moest gaan om het volk Israël uit de macht van de farao te bevrijden. Maar Mozes had toen flinke bedenkingen gehad. Wie was hij dat hij dat volk uit de macht van een sterke farao zou verlossen? En waarom zou dat volk Israël hem als hun leider accepteren? En dat zei Mozes ook: 'Ze zullen me vast niet geloven en niet naar me luisteren.' *[De staf]* En toen had God Mozes de opdracht gegeven zijn staf op de grond te gooien. En toen Mozes dat deed, veranderde de staf in een slang. Het was de staf die Mozes boven de Rietzee had gehouden en op het water had geslagen om het water te splijten, zodat de Israëlieten dwars door de zee

hadden kunnen trekken. Het was de staf waarmee Mozes op de rots bij de Horeb had geslagen, zodat het volk te drinken had. Deze staf is kortom het teken van Gods aanwezigheid. Het is het teken van Gods hulp. Met deze staf kon Mozes laten zien dat hij door God gezonden is en dat God aan zijn kant staat.

Mozes hief zijn staf op naar de hemel. Als een teken voor God. Als om God eraan te herinneren wat Hij aan Mozes en het volk beloofd heeft. [*Herinnering aan Gods belofte*] Het is alsof hij zegt: “Here, ziet u deze staf? Deze staf die U zelf zo’n bijzondere waarde hebt gegeven. Die het teken is dat u met mij en het volk bent. Zoals Johan en Patricia bij elkaar een ring om de vinger hebben geschoven die herinnert aan de beloftes die ze elkaar vandaag gedaan hebben. Zo zegt Mozes als het ware tegen de Here: “Here, zie deze staf. Zorg, alstublieft voor ons en redt ons uit de handen van onze vijanden.” En zolang Mozes de staf omhoog houdt, is Israël aan de winnende hand. Maar op den duur worden de armen van Mozes zwaar. Je moet dat thuis maar een proberen, jongens en meisjes. Bijvoorbeeld met een bezem. Als je die een tijd in de lucht moet houden, dan worden je armen al snel zwaar en gaan ze pijn doen. Dan wil je ze laten zakken. Maar als Mozes daar aan toe geeft dan krijgen de Amalekieten de overhand en worden de soldaten van Israël terug gedrongen.

[*Mozes krijgt*] Maar gelukkig staat Mozes er niet alleen voor. Want als Aäron en Chur zien dat het te zwaar wordt voor Mozes dan schieten ze hem te hulp. Ze rollen een grote steen bij Mozes neer waar hij op kan gaan zitten. En vervolgens gaan ze ieder aan een kant van Mozes staan om zijn armen te ondersteunen. Zo konden de armen van Mozes opgeheven blijven en kon Israël uiteindelijk de vijand verslaan. Gedurende de hele strijd was dus voor het volk van Israël zichtbaar dat de overwinning niet het resultaat is van de superioriteit van het leger van Israël, maar dat het de Here is die de overwinning geeft. Ook is duidelijk dat het niet voldoende is als alleen Mozes op de Here vertrouwt en tot Hem bidt. Het gebed van Mozes moet ondersteund worden door het gebed van Aäron en Chur.

Al deze elementen zijn van betekenis voor ons samenzijn op deze avond. Want wij zijn hier vanavond bij elkaar om de Here te vragen of Hij wil zorgen voor een nieuw seizoen van groei, bloei en nieuw leven. We zijn ook bij elkaar om Johan en Patricia aan de Here op te dragen in gebed. [*Waarom bidden?*] Iemand zou kunnen zeggen: “Waarom moeten we daar eigenlijk nog om bidden. De Here weet toch dat we deze dingen nodig hebben. En we zijn toch zijn kinderen. Hij heeft ons toch lief. Dus waarom moeten we daar dan nog om vragen?”

Ja, de Here heeft ons lief. Hij weet dat wij deze dingen nodig hebben. Hij heeft Johan en Patricia lief en Hij weet dat ze zijn zegen nodig hebben. [*Het gebed*] Maar de Here wil daar wel om gebeden worden. De Here wil een levende relatie met ons hebben. Hij wil dat wij ons vertrouwen in Hem uitspreken. Hij wil zien dat wij niet op onze eigen kracht vertrouwen in dit leven. Maar

dat we vertrouwen op zijn liefde en zijn zorg. Moet dat altijd door een dergelijk onophoudelijk gebed zoals Mozes opzond tot de Here zoals in onze tekst?

Nee, dat het in dit gevecht zo ging, had alles te maken met het feit dat het volk van Israël nog maar kort geleden echt had kennis gemaakt met de God van hun verre voorvaders Abraham, Izaäk en Jakob. En God had de bedoeling om de reis van Egypte naar Kanaän te gebruiken om het volk te leren hoe ze Hem moesten dienen. En in deze strijd tegen de Amalekieten moesten ze leren dat ze in heel hun doen en laten van de Here afhankelijk zijn. Als ze op Hem vertrouwen zal Hij voor ze vechten. Maar als ze gaan menen dat ze God niet nodig hebben en dat ze zichzelf wel kunnen redden, dan zullen ze er alleen voor staan en is de kans levensgroot dat ze het onderspit zullen delven. En wij hoeven dus niet 24 uur per dag en 7 dagen in de week te bidden, maar wel heel regelmatig en in grote trouw.

[Bidden in gemeenschap] Ook moesten ze beseffen dat ze er samen voor staan in dit leven. Ze maken deel uit van een gemeenschap. Mozes hoeft niet alles alleen te doen. Mozes kan niet alles alleen doen. En dat hoeft ook niet. Want hij maakt deel uit van een volk. Het volk Israël. Het volk van God. En jullie Johan en Patricia maken ook deel uit van het volk van God. Een volk dat elke zondag hier bij elkaar komt. Om te luisteren naar het Woord van de Here. Om te zingen tot lof van de Here. Om met jullie broeders en zusters tot de Here te bidden. Om samen te bidden of God de wereld zijn liefde en genade wil laten zien. Om te bidden voor deze wereld en de mensen en dieren die op deze aarde leven. Om te bidden voor elkaar. En zo willen we dat vanavond ook doen. Bidden voor de wereld. Bidden voor een nieuw seizoen van groei, bloei en nieuw leven. Bidden voor jullie die vandaag met elkaar getrouwd zijn. Bidden of de Here jullie een lang en gelukkig leven wil geven. *[Geen staf maar het kruis]* En wij houden daarbij geen staf omhoog zoals Mozes dat deed. Een staf die symbool was van de belofte van trouw en nabijheid die God aan Mozes en het volk gedaan had. Wij houden het kruis van Jezus Christus omhoog. Als teken dat Hij, Gods eigen Zoon voor onze zonden heeft betaald. Als teken dat wij door het sterven van Zoon tot kinderen van God zijn aangenomen. Het kruis als teken dat wij niet pleiten op onszelf, maar op Gods genade in Jezus Christus.

Amen